

عنوان مقاله:

مفهوم شناسی شعر و مصداق های آن

محل انتشار:

پژوهشنامه نقد ادبی و بلاغت، دوره 3، شماره 1 (سال: 1393)

تعداد صفحات اصل مقاله: 20

نویسندگان:

مرتضی براتی - دانشجوی دکتری زبان و ادبیات فارسی دانشگاه شهید چمران اهواز

نصراالله امامی - استاد زبان و ادبیات فارسی دانشگاه شهید چمران اهواز

خلاصه مقاله:

تلاش ها برای یافتن تعریفی در باب شعر، دیرگاهی است که ذهن بسیاری از ادیبان را به خود مشغول داشته است. اگرچه همه مردم، هستی شعر را باور دارند، اما در بیان چیستی آن، هم باور نیستند. تنوع تعریف ها درباره شعر سبب شده است تا برخی از ادیبان اساسا شعر را تعریف ناپذیر بدانند؛ زیرا هنوز تعریفی که مورد پذیرش همگان باشد، وجود ندارد. همیشه شعرهایی بوده اند که حصار تعریف های موجود را شکسته و با معیارهای سنتی در تعریف شعر همخوانی نداشته اند. با تامل و درنگی در تعریف های مطرح شده می توان شعر را «ایجاد شگفتی در زبان و به وسیله زبان» دانست. هرگونه شگفتی ای که شاعر در زبان ایجاد می کند، شعر است. شاعر هم با بیان عاطفه، تخیل و تصویرگری و هم به مدد توان موسیقایی واژه ها و در کنار آن ها به مدد اندیشه های ژرف و عمیق، در حوزه زبان شگفتی می آفریند و خواننده را نیز در این امر سهیم می کند. بدین ترتیب دریافته می شود که شعر برای آگاهی رسانی نیست، بلکه در پی تاثیرگذاری و ایجاد اعجاب و شگفتی هنری است. این موضوع بدان سبب که یکی از واقعیت های انکارناپذیر در قلمرو شعر است، موجب شده تا تعاریف ادیبان شرق و غرب در مفهوم شناسی شعر به وجه اشتراک آشکاری برسند؛ چنان که گویی رازگونگی و ملهم بودن شعر برای همه آن ها حقیقتی پذیرفته شده تلقی می گردد.

کلمات کلیدی:

شعر، تعریف، خیال، اندیشه، زبان و شگفتی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1212120>

